

РЕШЕНИЕ

№ 1459

гр. София, 28.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 19.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **1210** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на И. Б. А. с адрес: [населено място], [улица], ап. 1 срещу решение № 23 от 20.12.2019 г. на Директора на ТД на НАП, [населено място], с което е оставена без уважение жалбата на оспорващия срещу уведомително писмо за отказ за промяна на пенсионен фонд с изх. № 225431903089876/12.12.2019 г., издадено от инспектор по приходите при ТД на НАП, [населено място].

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно и неправилно. Посочва се, че решаващият орган не е обсъдил направените в жалбата възражения, а именно, че жалбоподателката работи в СУ „Св. Св. К. О.” на длъжност доцент по трудов договор по чл. 67, ал.,1, т. 1 от КТ и че същата съгласно чл. 328, ал. 1, т.10 от КТ, тя ще придобие право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, т.е. към датата на подаване на заявлението за промяна на универсален пенсионен фонд има повече от пет години до момента на придобиване на пенсия. Инвокирани са доводи, че ако се приеме тезата на административния орган, една цяла категория лица – професори, доктори на науките и доценти ще бъде поставена в неравностойно положение спрямо останалите осигурени лица, за които е предвидена по-ранна възраст за пенсиониране. Според оспорващата нормата на чл. 68 от КСО включва не само наличие на възраст, но и на определен осигурителен стаж, които следва да се вземат предвид при решаване на въпроса дали едно лице може да промени универсалния фонд, в който то се е осигурявало за пенсия. Твърди се, че ако се приемат доводите на органите по приходите, за А. не би съществувала изобщо възможността да промени фонда, защото

разпоредбата на чл. 46 от КСО е влязла в сила по време, когато до придобиването на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст са оставали по-малко от пет години. На последно място се сочи, че решението е в противоречие с Директива 2000/78/ЕО на Съвета, която постановява равно третиране в областта на заетостта и професиите.

По време на проведеното по делото публично заседание жалбоподателката се явява лично и с адвокат П., която поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба в лицето на Директорът на ТД на НАП С., представляван от юрисконсулт Й., оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде оставена без уважение.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Страните не спорят, че И. А. е подала в ТД на НАП, [населено място] заявление вх. № 225431903089876/12.12.2019 г. за избор на промяна на осигуряване от универсален пенсионен фонд във фонд „Пенсии“, съответно фонд „Пенсии за лицата по чл. 69“, на държавното обществено осигуряване. Заявлението е подадено на основание чл. 46 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) и реда на чл. 4, ал. 5 от Наредбата за реда за избор на осигуряване, внасяне и разпределяне на задължителните осигурителни вноски, вноските за фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ и за обмен на информация.

Разглеждайки заявлението органът по приходите е намерил, че лицето няма право да промени осигуряването си от УПФ във фонд „Пенсии“, съответно във фонд „Пенсии за лицата по чл. 69“, тъй като до навършване на възраст за пенсиониране по чл. 68, ал. 1 от КСО за съответната календарна година остават по-малко от пет години.

При оспорването по административен ред, решаващият орган, в лицето на Директора на ТД на НАП, [населено място] е възприел изложените мотиви на органа по приходите и по тази причина е потвърдил оспорения отказ с решение № 23 от 20.12.2019 г.

Като доказателство по делото е приета служебна бележка, издадена от началник на отдел „Човешки ресурси“ при Софийски Университет „Св. Св. К. О.“, видно от която А. работи в университета на трудов договор по чл. 67, ал. 1, т. 1 от КТ на длъжност доцент и че същата ще придобие право на пенсия на основание чл. 328, ал. 1, т. 10 от КТ най-рано на 14.03.2025 г.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на А. на 21.01.2020 г., видно от приложената към него разписка. Жалбата е подадена на 24.01.2020 г. чрез административния орган /вх. 24-14-1479/ е в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна, срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

На първо място следва да се отбележи, че в случая не се касае за оспорване на отказ за издаване на документ, поради което производството няма да протече по реда на чл. 95

и следващите от ДОПК.

Съгласно чл. 88, ал. 1 от АПК, обслужването по смисъла на тази глава се извършва чрез издаване на документи от значение за признаване, упражняване или погасяване на права или задължения. В случая, А. не е заявила издаване на документ от значение за признаване, упражняване или погасяване на права или задължения, а е поискала да промени осигуряването си от универсален пенсионен фонд във фонд "Пенсии", съответно във фонд "Пенсии за лицата по чл. 69", с увеличена осигурителна вноска в размера на осигурителната вноска за универсален пенсионен фонд. Т.е. ако административният орган е намерил, че са налице материално-правните предпоставки за уважаване на направеното искане, той е трябвало да издаде административен акт, с който да промени осигуряването на А.. След като е намерил, че искането не е съобразено с изискванията на закона, органът по приходите е постановил писмо за отказ за промяна на пенсионен фонд с изх. № 225431903089876/12.12.2019 г., с който е отказал да уважи искането.

Във връзка с изложеното, съдът намира, че производството по оспорване на посоченото писмо следва да е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

По силата на чл. 4б, ал. 1 от КСО, осигурените в универсален пенсионен фонд лица имат право да изберат да променят осигуряването си от универсален пенсионен фонд във фонд „Пенсии“, съответно във фонд „Пенсии за лицата по чл. 69“, с увеличена осигурителна вноска в размера на осигурителната вноска за универсален пенсионен фонд не по-късно от 5 години преди възрастта им по чл. 68, ал. 1 от КСО и ако не им е отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст.

За реализирането на това право е необходимо да са налице едновременно следните условия: 1. до навършване на възрастта на лицето по чл. 68, ал. 1 от КСО, да остават над 5 години и 2. да не е отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст.

В разглеждания казус, към момента на подаване на заявлението за промяна на осигуряването А. е имала навършени 59 години.

Настоящият съдебен състав не приема аргумента на жалбоподателката, че тя ще навърши възраст за пенсиониране на 65 години, съгласно чл. 328, ал. 1, т. 10 от КТ. Според тази разпоредба, работодателят може да прекрати трудовия договор, като отправи писмено предизвестие до работника или служителя в сроковете по чл. 326, ал. 2 при придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, при навършване на 65-годишна възраст – за професори, доценти и доктори на науките, освен в случаите на § 11 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за висшето образование.

Систематичното тълкуване на нормата в контекста на мястото ѝ в КТ, налага извода, че тя урежда правото на работодателя да прекрати без предизвестие договора на работника при придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, които съгласно чл. 68 от КСО са възраст 60 години и 10 месеца за жените. От 31 декември 2016 г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година, както следва: до 31 декември 2029 г. възрастта за жените се увеличава с по 2 месеца за всяка календарна година, а от 1 януари 2030 г. – с по 3 месеца за всяка календарна година до достигане на 65-годишна възраст. Т.е. когато работникът отговаря на посочените в чл. 68 от КСО условия, работодателят може да прекрати трудовият му договор без предизвестие. Втората част на нормата на чл. 328, ал. 1, т. 10 от КСО прави изключение за определена категория лица, заемащи длъжности професори, доценти и доктори на науките, давайки им закрила срещу прекратяване на трудовия

договор на посоченото основание чрез предвиждане на възраст различна от посочената в чл. 68 от КСО, а именно 65 години. Това обстоятелство не дава възможност да се приеме, че посочената категория лица, ще придобие право на пенсия за осигурителен стаж и възраст при достигане на тази възраст. Правото на пенсия ще бъде придобито от тези лица когато са налице предпоставките по чл. 68 от КСО, но те ще могат да продължат да работят до навършване на възраст от 65 години. Във връзка с изложеното не може да се приеме довода на оспорващата, че тя може да се пенсионира единствено след навършване на 65 години. Допълнителен аргумент в подкрепа на този извод е, че всички граждани следва да имат възможността да се пенсионира при еднакви условия, предвидени в КСО, т.е. ако професори, доценти и доктори на науките следваше да се пенсионира едва при навършване на 65 години, това щеше да бъде предвидено в КСО.

По изложените съображения, следва да се приеме, че решението на Директора на ТД на НАП, [населено място] е законосъобразно и следва да бъде потвърдено, чрез отхвърляне на жалбата.

За пълнота следва да се отбележи, че позоваването на Директива 2000/78/ЕО на Съвета от 27 ноември 2000 година за създаване на основна рамка за равно третиране в областта на заетостта и професиите е неоснователно, предвид на факта, че според чл. 14 от Преамбюла на Директивата, тя не засяга националните разпоредби, регламентиращи възрастта за пенсия.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че ответника по оспорването, чрез процесуалния си представител е поискал разноски, на същият следва да се присъдят такива.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Б. А., от [населено място] срещу уведомително писмо за отказ за промяна на пенсионен фонд с изх. № 225431903089876/12.12.2019 г., издадено от инспектор по приходите при ТД на НАП, [населено място], потвърдено с решение № 23 от 20.12.2019 г. на Директора на ТД на НАП, [населено място].

ОСЪЖДА И. Б. А. ЕГН [ЕГН] да заплати на ТД на НАП, [населено място] на основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 1210 по описа за 2020 г. на Административен съд София - град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.